

54.

Марково исповѣданіе.

Поболилъ съ Марко Кралевике,
Що си лежалъ токму три години,
От нищо си илячъ не на'ожалъ.
И му рече негва стара майка:
„Айти Марко, айти синко миле!
Не сѣ боленъ, синко, отъ господа,
Тукъ сѣ боленъ, синко, отъ гре'о'и,
Да ти викна попой, ду'овници,
Лепо да съ синко исповедвишъ,
Да си кажишъ твои-те гре'о'и.“
Що ми викна до деветъ попо'и,
И попо'и Марко-му веле'е:
„Кажи, Марко, твои-те гре'о'и!“
Тога велить Марко Кралевике:
„А егиди попой, ду'овници!
Я си има големи гре'о'и;
На пра'ина люгѣ сумъ загубилъ,
Многу майки я сумъ си изгорилъ;
Ама еденъ грѣѣ с' имамъ найголемъ.
Кога пойдоѣ во Арапсла земя
Съ биеѣме со цѣрни Арапи,
Арапи-те бѣа покьотиѣ,
Міе тиѣ си 'и наделиѣме.
Богъ ѣ убилъ една стара баба,
Що голема марифетъ имъ каза;
Извадо'е нивни остри сабѣи,
И поземи ни 'и нарѣди'е,
Исекве'е отъ конѣи китици,
'Семъ юнаци живи нѣ фати'е,
Нѣ фарлі'е во темна зѣндана.
Кой си умре, кого го пушѣи;
Я си лежаѣ за деветъ години,
Я не знаеѣ, ни лето, ни зима.
Царъ имаше една мила керка,